

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Sáu, ngày 25/11/2022.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 1079

“PHẬT DẠY CHÚNG TA ĐOẠN VỌNG TƯỞNG, TRỪ CHẤP CHƯỐC MÀ THÔI”

Người học Phật nếu không nhận biết mọi việc một cách rõ ràng, tường tận thì họ sẽ trở thành những người mê tín. Chúng ta làm mọi việc một cách tùy tiện không tuân theo nguyên tắc, đạo lý rõ ràng thì đó là chúng ta làm theo vọng tưởng, chấp trước. Những lời Phật dạy đều dựa trên nguyên lý, nguyên tắc rõ ràng, tường tận.

Chúng ta làm những việc trái nhân quả, trái pháp luật thì chúng ta đã làm sai. Chúng ta không nhận biết mọi sự, mọi việc một cách rõ ràng tường tận. Có những việc chúng ta làm đúng với nhân quả, với pháp luật nhưng chúng ta vẫn cảm thấy bất an. Ngược lại, có những việc trái với nhân quả, với pháp luật nhưng chúng ta vẫn tùy tiện làm. Hòa Thượng Tuyên Hóa nói: “**Mơ mơ, hồ hồ thì nhất định sẽ về thế giới mơ mơ, hồ hồ. Minh minh, bạch bạch nhất định sẽ về thế giới minh minh, bạch bạch**”. Chúng ta học Phật là để hồi phục lại tự tánh thanh tịnh. Tự tánh của chúng ta là: “**Chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác, từ bi**”. Những việc phù hợp với tự tánh thì chúng ta nỗ lực làm. Những việc trái nghịch với tự tánh thì chúng ta nhất định không làm.

Trong nhà Phật, có nhiều điển tích về nhiều người không biết chữ, không có văn hóa nhưng họ thật nghe, thật làm nên họ có thành tựu. Người thợ vá nồi, học trò của Hòa Thượng Đệ Nhàn là người không biết chữ. Ông nghe lời Hòa Thượng Đệ Nhàn, ông về một ngôi chùa nhỏ, hàng ngày chuyên tâm niệm Phật. Sau 3 năm ông tự tại đứng vãng sanh. Pháp sư Cụ Hành là người nghèo khổ, ông đến chùa làm công quả. Hòa Thượng dặn ông vừa làm việc vừa niệm Phật. Ông làm những việc nặng nhọc nhất nhưng trong tâm luôn niệm “**A Di Đà Phật**”. Khi vãng sanh ông ông dùng sức định của nội tâm tự phát ra lửa tam muội để đốt thân tứ đại. Năng lực của tự tánh của chúng ta giống với chư Phật Bồ Tát. Chúng ta đang mê nhưng những năng lực của tự tánh bị che lấp.

Bệnh nặng nhất của chúng ta là lười biếng, giải đãi. Lười biếng, giải đãi làm chúng ta mất hết tất cả năng lực. Người có tinh thần phấn chấn thì mọi việc sẽ minh tường, sáng suốt. Từ sáng đến tối, tôi đi đến đâu, tôi cũng làm việc gì cũng chu đáo, gọn gàng. Chúng ta không được để sự lười biếng, nhếch nhác khống chế chúng ta. Chúng ta cho phép mình lười biếng, nhếch nhác một lần thì những lần sau chúng ta sẽ càng tệ hơn. Hàng ngày, chúng ta sống trong vọng tưởng, chúng ta cho rằng, hôm nay chúng ta không học thì ngày mai, năm sau, tháng sau chúng ta học. Khi tử thần đến thì chúng ta muốn học, muốn làm cũng không còn kịp. Chúng ta vọng tưởng thì chúng ta không thể có thành tựu. Chúng ta dửng dưng, thật làm thì chúng ta sẽ có thành tựu. Có một câu chuyện kể về hai Cha con, họ nhìn thấy một quán ăn bên trên có treo biển: “*Mai ăn không phải trả tiền*”. Hai cha con liền đợi đến ngày mai đến ăn để không phải trả tiền. Hôm sau, khi ăn xong, hai cha con vẫn bị tính tiền, người chủ nói: “*Mai ăn không phải trả tiền nhưng hôm nay ăn vẫn phải trả tiền*”. Ngày mai sẽ không bao giờ đến!

Hòa Thượng nói: “***Phật Bồ Tát không ngừng tinh tấn***”. Chúng ta hướng theo Phật học tập thì chúng ta phải ngày ngày tinh tấn. Chúng ta nghĩ hôm nay chưa làm được thì để ngày mai, năm sau làm nhưng sẽ không bao giờ đến ngày đó. Tập khí sẽ lôi kéo chúng ta. Có người tập khí nặng đến mức không mở to được mắt để làm việc. Trong 5000, 6000 ngày qua tôi luôn dậy không trễ một phút. Chúng ta phải tinh tấn, chuyên cần trên mọi phương diện. Vọng tưởng rất đáng sợ. Nhiều người khi nghe thấy tiếng chuông báo thức thì muốn nằm thêm 5 phút, sau đó họ ngủ quên luôn. Rất nhiều tập khí, phiền não kết thành bè để lôi kéo chúng ta.

Căn tánh chúng sanh vô cùng khác biệt nên Phật phải nói rất nhiều pháp môn. Phật pháp là phương tiện để chúng sanh cải đổi, hồi phục trở về với tự tánh, đồng nhất với chư Phật. Có nhiều người chấp trước cho rằng pháp môn mà họ đang tu hành là đúng nhưng đó chỉ là họ chấp trước. Chúng sanh có nghiệp chướng nên Phật mới phải nói pháp. Pháp cũng giống như chiếc thuyền giúp chúng ta qua sông. Khi chúng ta qua sông rồi thì chúng ta để lại thuyền. Nếu chúng sanh không có nghiệp chướng thì Phật sẽ không phải nói pháp. Điều này giống như những người sống ở sa mạc, sống ở trên núi thì không cần dùng đến thuyền.

Hòa Thượng nói: “***Tất cả Pháp mà Phật nói ra không phải là thật có. Phật pháp vốn dĩ là giả có. Chúng sanh mê hoặc nên Phật mới nói pháp. Chúng sanh không còn mê lầm, chúng sanh giác ngộ rồi thì sẽ không còn pháp***”. Chúng ta đừng chấp trước, dính mắc vào pháp. Có nhiều người họ tự cho là họ cao minh, họ cho rằng người khác là xen tạp. Đó chỉ là cách thấy của riêng họ. Chúng ta chấp trước vào pháp thì chắc chắn chúng ta không thể có thành tựu.

Có nhóm người cho rằng Phật A Di Đà không có thật, họ chỉ tin có Phật Thích Ca. Họ bài bác, dùng những lời bất kính, dẹp bỏ tất cả những hình tượng của Phật A Di Đà. Đó là họ chấp trước. Họ không hiểu rằng pháp không có cao thấp, pháp là bình đẳng. Pháp thù thắng là pháp tương thích với căn tánh của chúng ta, giúp chúng ta đoạn phiền não, chấp trước. Chúng ta tin Phật A Di Đà vì Phật Thích Ca đã giới thiệu Phật A Di Đà cho chúng ta.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta cho rằng chúng ta đã khai ngộ nhưng chúng ta vẫn chấp trước có pháp thì đó là chúng ta đang mê. Chúng ta học Phật chúng ta không nên chấp trước vào pháp. Hiện tại, chúng ta vẫn là đang mê chưa giác ngộ nên chúng ta vẫn cần có pháp. Pháp là công cụ giúp chúng ta nhận ra những sai lầm của mình”**. Trong **“Kinh Kim Cang”** nói: **“Pháp còn nên xả huống hồ là thế gian pháp”**. Thế gian pháp là **“tự tư tự lợi”**, **“danh vọng lợi dưỡng”**, hưởng thụ **“năm dục sáu trần”**, **“tham, sân, si, mạn”**.

Hòa Thượng nói: **“Pháp thế gian là pháp sinh tử luân hồi trong sáu cõi. Chúng ta phải xả bỏ sạch trơn thế gian pháp. Chúng ta xả thế gian pháp nhưng chúng ta lại chấp trước Phật pháp”**. Nhiều người chấp trước, khi họ thấy người khác tu pháp khác với pháp môn mà họ đang tu thì họ cho rằng người đó tu sai. Đó là họ đang phỉ báng Phật, Pháp, Tăng. Thích Ca Mâu Ni đã nhắc đến Tịnh Độ trong hơn 200 bộ Kinh. Rất nhiều người tu hành pháp môn Tịnh Độ đã có thành tựu như Hòa Thượng Hải Hiền, Hòa Thượng Tịnh Không. Người phỉ báng pháp môn niệm Phật thì đó là họ đang phỉ báng người tu hành pháp môn Tịnh Độ. Pháp môn bình đẳng không có cao thấp. Chúng ta tu hành pháp môn nào phù hợp căn tánh thì chúng ta có thể đoạn được phiền não, chấp trước. Chúng ta không thể chấp đây, bỏ kia. Thí dụ, chúng ta đang làm giáo dục văn hóa truyền thống, nhiều người cho rằng chúng ta xen tạp. Họ tìm cách cản trở, phá hoại.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta chấp trước Phật pháp thì đó vẫn là pháp sinh tử. Phật dạy chúng ta phá trừ chấp trước chứ Ngài không dạy chúng ta thay đổi đối tượng chấp trước”**. Trước đây chúng ta chấp trước vào thế gian pháp, hiện tại chúng ta chấp trước vào Phật pháp. Nhiều người trước đây niệm Phật nhưng đã bỏ. Họ cho rằng **“Phật A Di Đà”**, Tịnh Độ là không có thật. Họ chấp pháp thì họ vẫn phải sinh tử luân hồi. Họ phỉ báng Phật, Pháp, Tăng thì tội của họ là đọa A tỳ Địa ngục.

Hòa Thượng nói: **“Ở thế gian, chúng ta tham ái năm dục sáu trần. Hiện tại, chúng ta không tham ái nhưng chúng ta lại tham Phật pháp. Tâm tham của chúng ta không thay đổi, chúng ta chỉ đổi đối tượng tham. Tâm tham là nghiệp nhân của cõi Ngạ Quỷ. Chúng ta tham luyến**

Phật pháp thì tương lai chúng ta vẫn phải vào đường Ngạ Quỷ". Chúng ta xả bỏ ngôi nhà nhỏ nhưng chúng ta lại tham chấp vào ngôi nhà lớn. Nhiều người buông bỏ vợ chồng, con cái nhưng lại dính mắc vào học trò. Chúng ta nghe lời Hòa Thượng, chúng ta chỉ tin theo pháp môn Tịnh Độ, đó là phước của chúng ta.

Hòa Thượng nói: "**Ngày nay, người học Phật có chướng ngại là do họ vọng tưởng, chấp trước. Phật dạy chúng ta phương pháp tu học để đoạn trừ vọng tưởng, chấp trước**". Chúng ta vẫn là phàm phu nên chúng ta khởi vọng tưởng triền miên. Khi vọng tưởng khởi lên thì chúng ta thay bằng câu "**A Di Đà Phật**". Chúng ta không để bất cứ thứ gì dính mắc, lưu lại trong tâm. Khi chúng ta làm được việc chúng ta lưu lại trong tâm, chúng ta muốn mọi người công nhận thì chúng ta đã sai. Hòa Thượng nói: "**Việc tốt cần làm, nên làm, không công không đức**". Đây là chúng ta đã buông xả. Chúng ta không nghĩ đến công đức thì không phải là chúng ta sẽ không có công đức mà công đức sẽ viên mãn.

Khi chúng ta đến thăm Ngã Ba Đồng Lộc, chúng ta thấy Tổ quốc đã ghi nhận sự hy sinh có ý nghĩa to lớn của các chị. Chúng ta xa lìa những chấp trước nhỏ thì chúng ta sẽ có thành tựu to lớn. Chúng ta toàn tâm toàn lực làm thì chúng ta không chỉ được ghi nhận bởi một nhóm người nhỏ bé, mà đời sau mãi mãi ghi nhận. Ngày nay, mọi người vẫn cung kính, ngưỡng mộ, học tập Thích Ca Mâu Ni Phật, Khổng Tử. Chúng ta vẫn hướng đến những tấm gương đức hạnh của Việt Nam để học tập. Chúng ta không nghĩ đến công đức thì công đức càng to lớn hơn. Chúng ta không nghĩ đến phước báu thì phước báu càng tràn đầy.

Phật dạy chúng ta đoạn vọng tưởng, phá trừ chấp trước. Hai tập khí này của chúng ta rất nặng. Chúng ta phá trừ được những thứ này thì tâm chúng ta sẽ thanh tịnh. Tâm chúng ta không tịnh thì không thể tương ưng với cõi tịnh. Tổ Sư Đại Đức đã nói: "**Miệng niệm Di Đà tâm tán loạn, đau mòn rát họng cũng uổng công!**".

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót.

Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

